

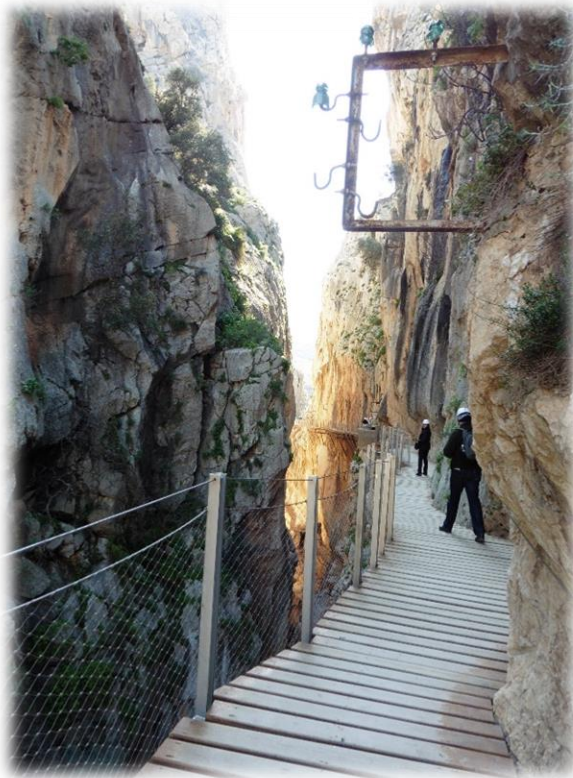
Facultatief wordt er soms een heuvel beklommen om te kunnen genieten van het uitzicht.

Tabernas heeft nog een echte stierenarena (plaza de toros) op hun grondgebied. We gaan er onze picknick opeten. De arena werd gebouwd in 1986 en de plaatselijke bevolking organiseert er gevechten met vaarzen. De arena biedt plaats aan 2.000 toeschouwers en de toegang is er steeds gratis. Het zijn de plaatselijke macho's die de vaarzen op de korrel (of is het een sabel) nemen. Na het eten verplaatsen we ons naar Antequera.

Dinsdag 26 maart 2019

- Wandeling : Wandeling langs de Caminito del Rey
- Gebied : El Chorro
- Afstand : 4 km
- Stijgen : 100 m
- Dalen : 100 m
- Duur : 3 uur

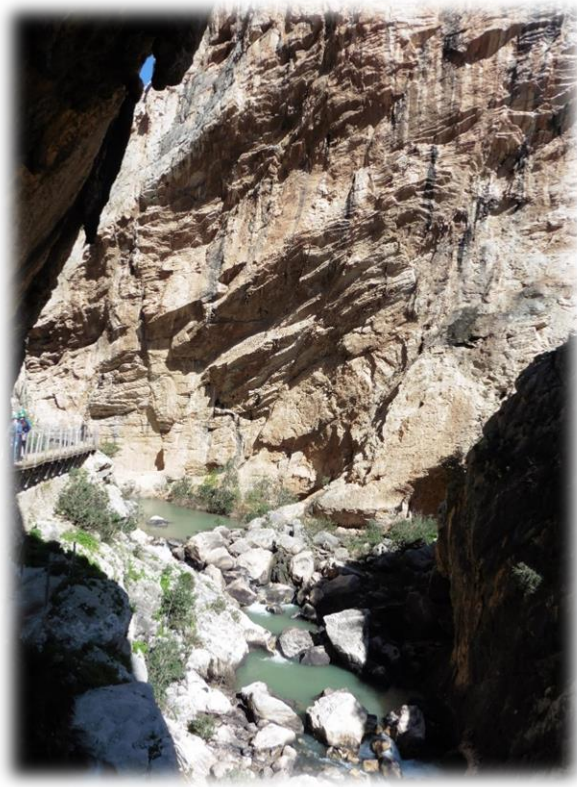
Alle deelnemers krijgen een haarnetje en een helm die men verplicht dient te dragen tijdens de wandeling langsheen de Caminito del Rey.

In 1901 werd duidelijk dat men een pad nodig zou hebben om spullen tussen de Chorrowatervallen en de Gaitaneiwatervallen te transporteren. Na vier jaar bouwen werd in 1905 het werfpad geopend.

Koning Alfons XIII zou normaal gezien de trein nemen om de dam Conde del Guadalhorce te openen. Toen hij echter in El Chorro aankwam en het pad zag wou hij niet in de trein stappen en wenste hij via het pad naar de dam te gaan, waarna het pad bekend werd onder de naam Camino del Rey of Koningspad.

Normaal gezien was het de bedoeling om het werfpad, na de aanleg van de dam, terug af te breken. Maar nu de koning over het pad gelopen had wilde men het pad behouden.

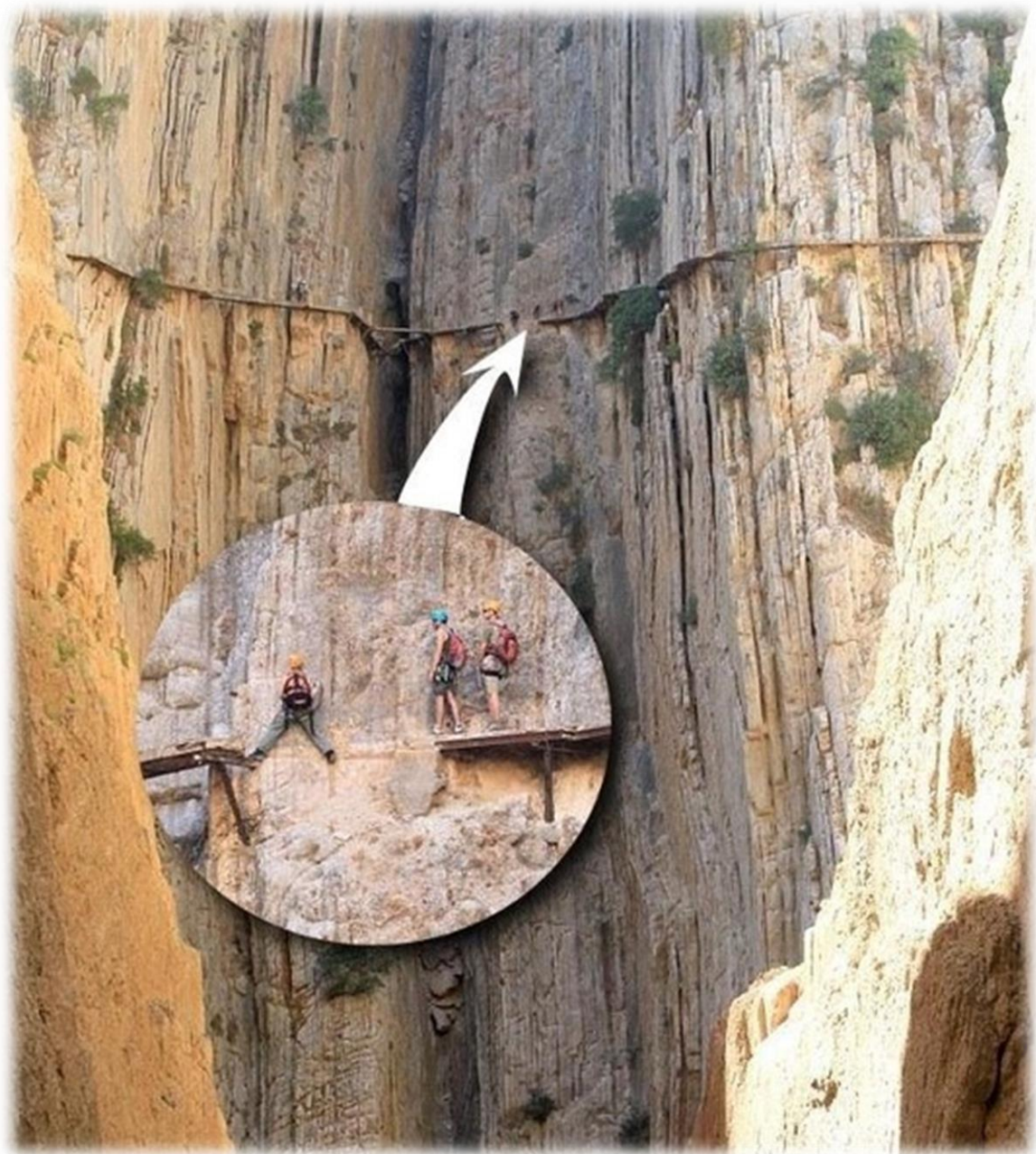

In de 20ste eeuw raakte de Camino del Rey in verval, waardoor veel delen in gevaarlijke staat verkeerden. Het pad was 3 kilometer lang, ongeveer een meter breed en bevond zich tussen de 80 en 100 meter boven de ernaast gelegen rivier.

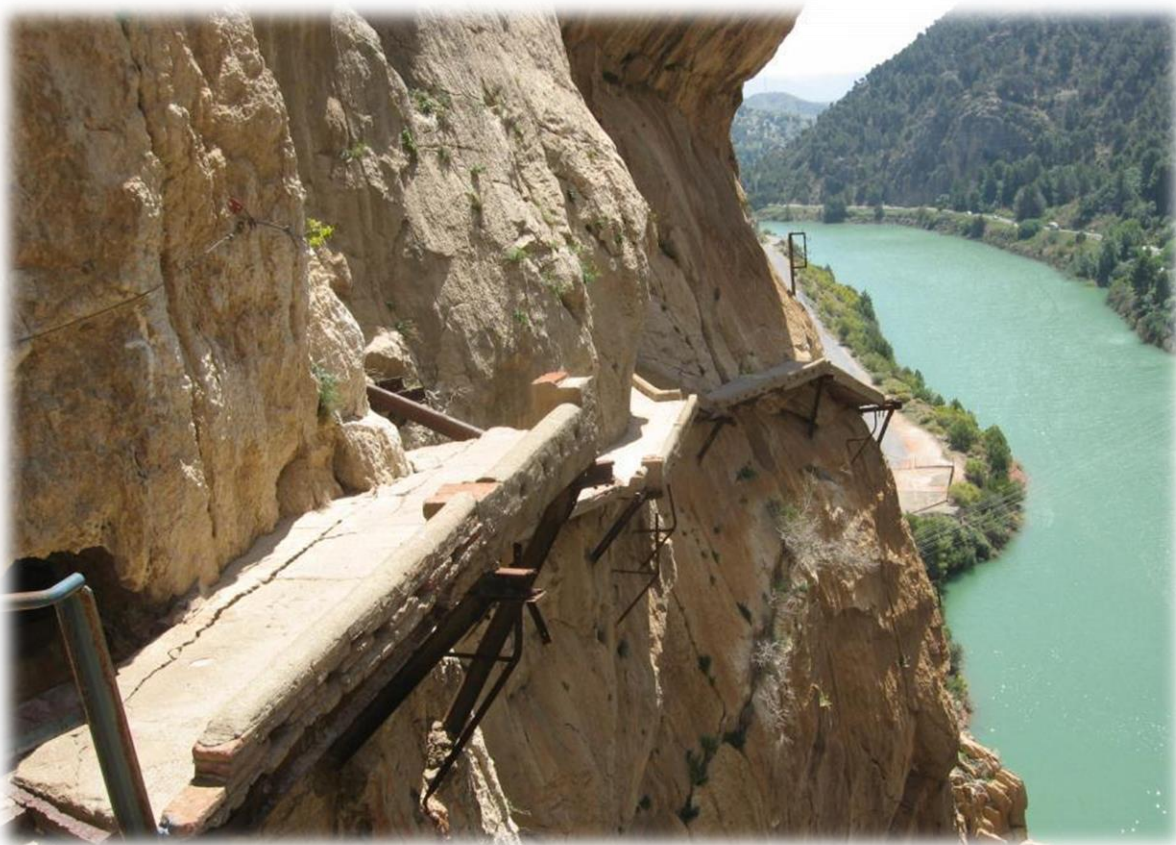
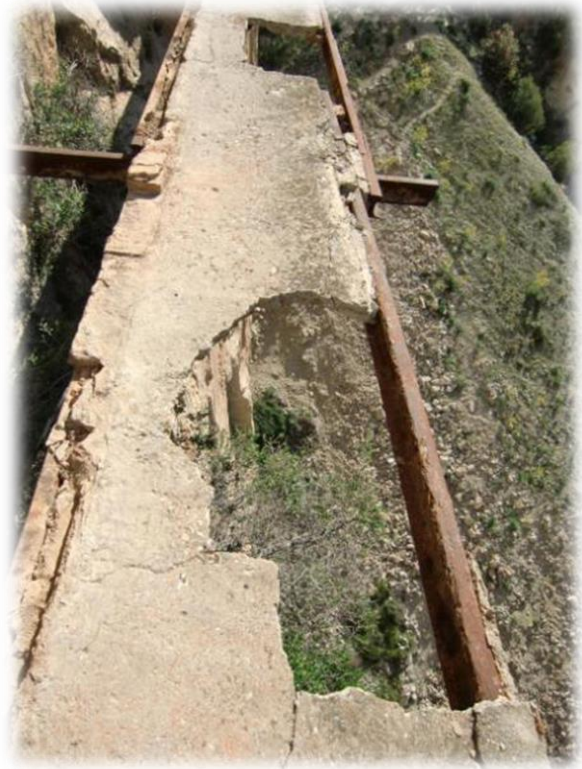

Op de Camino bevonden zich vrijwel op geen enkele plaats leuning. Op sommige plaatsen bestond het, in verval geraakte pad, slechts uit een smalle metalen balk. In 1992 werd het pad officieel gesloten, om te voorkomen dat mensen het pad nog zouden betreden werd het eerste stuk van het pad gesloopt over een afstand van ongeveer 30 meter.

De Camino del Rey heb ik voor het eerst, per toeval, gezien tijdens een tocht langsheen de GR 7 in Andalusië. Dat was in december 2010. De foto hierboven was uit die tijd maar ikzelf was niet bij deze groep.

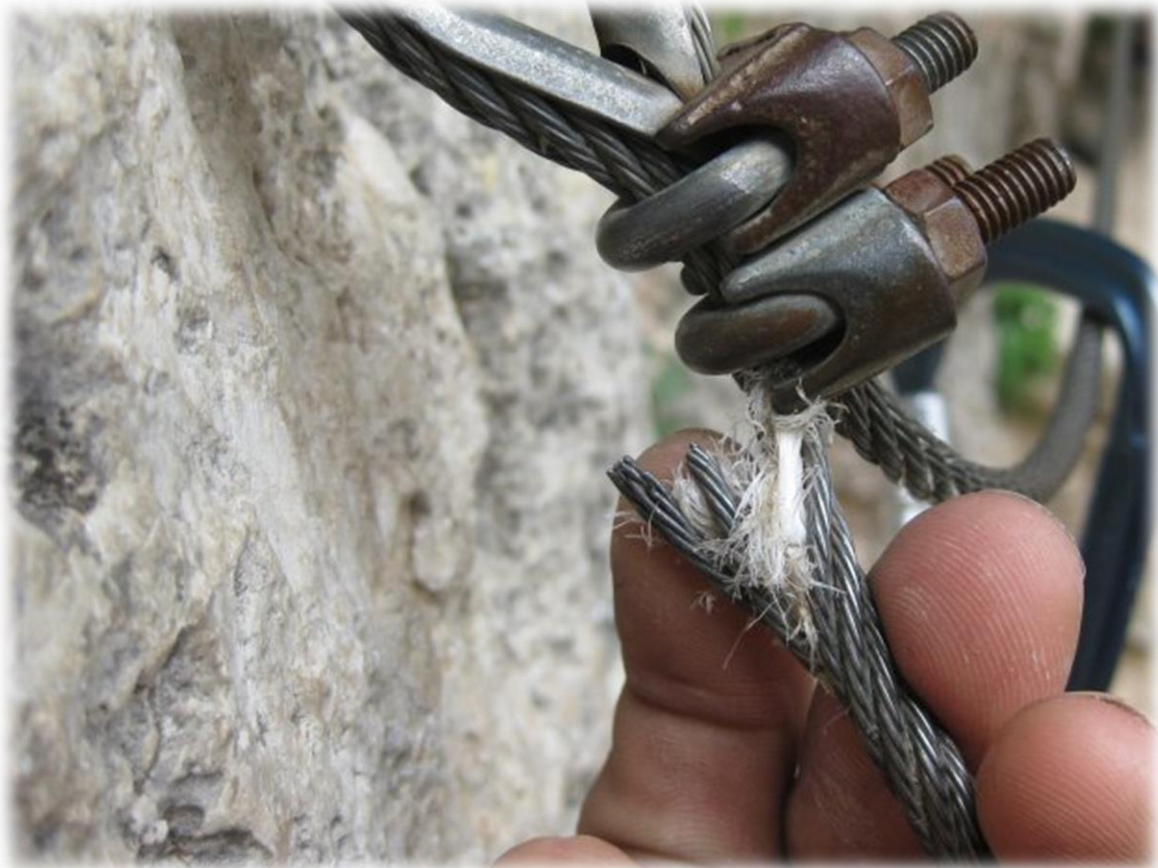
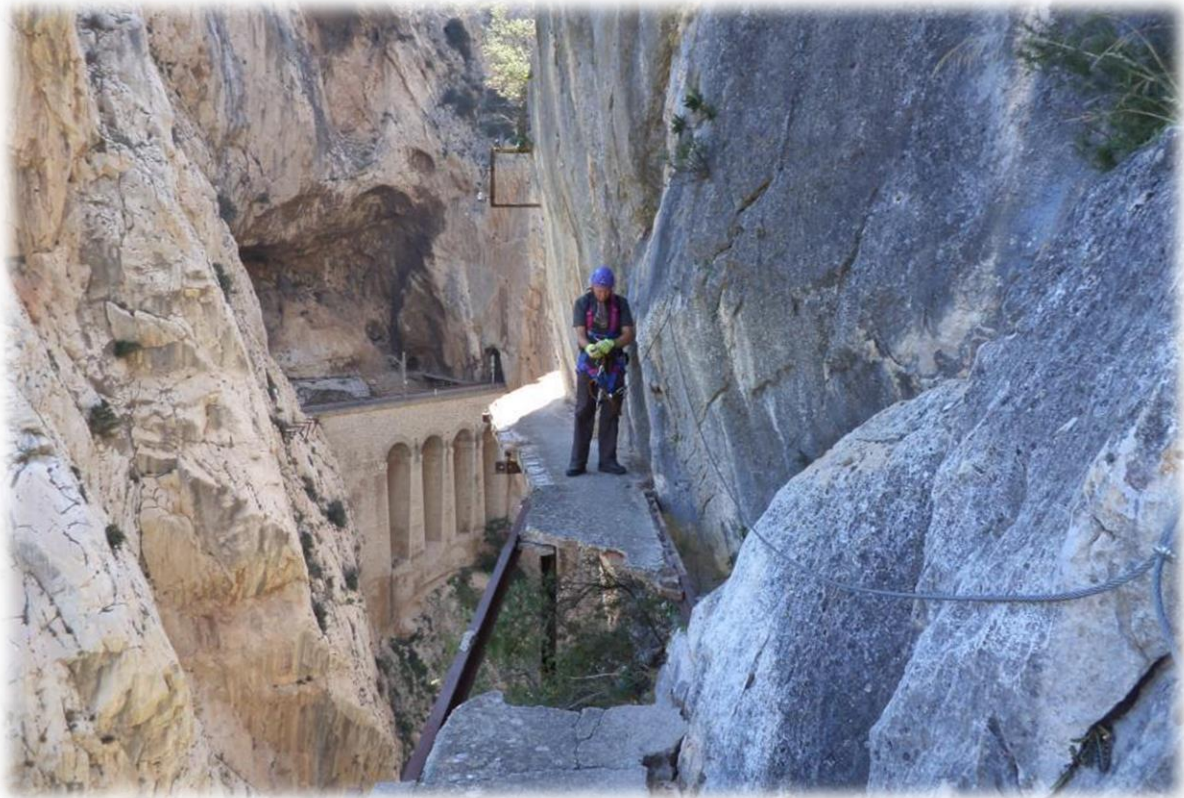
Hierboven enkele foto's van het pad toen ik het heb bewandeld. Ondanks dat het pad in 1992 officieel werd gesloten werd het betreden ervan toch nog gedoogd. Er werden dan ook kabels en touwen gehangen om tot op het pad te komen. De Spaanse overheid, wou met het sluiten van het pad ontkomen aan eventuele schadeclaims bij ongevallen.

Op bovenstaande foto's zie je mij aan het (gekken)werk. Ik zou het nu niet meer doen. Toen het pad in 1992 gesloten werd was het al sterk in verval doordat de betonnen platen door betonrot en de tand des tijds begonnen af te brokkelen en er spontaan gaten in kwamen. Dit verval trad al vlug op doordat de betonplaten destijds vervaardigd werden door een eenvoudige mengeling van zand en cement. Er werd geen ijzer in het beton verwerkt omdat het maar een tijdelijk pad betrof dat men na de bouw van de dam zou afbreken.

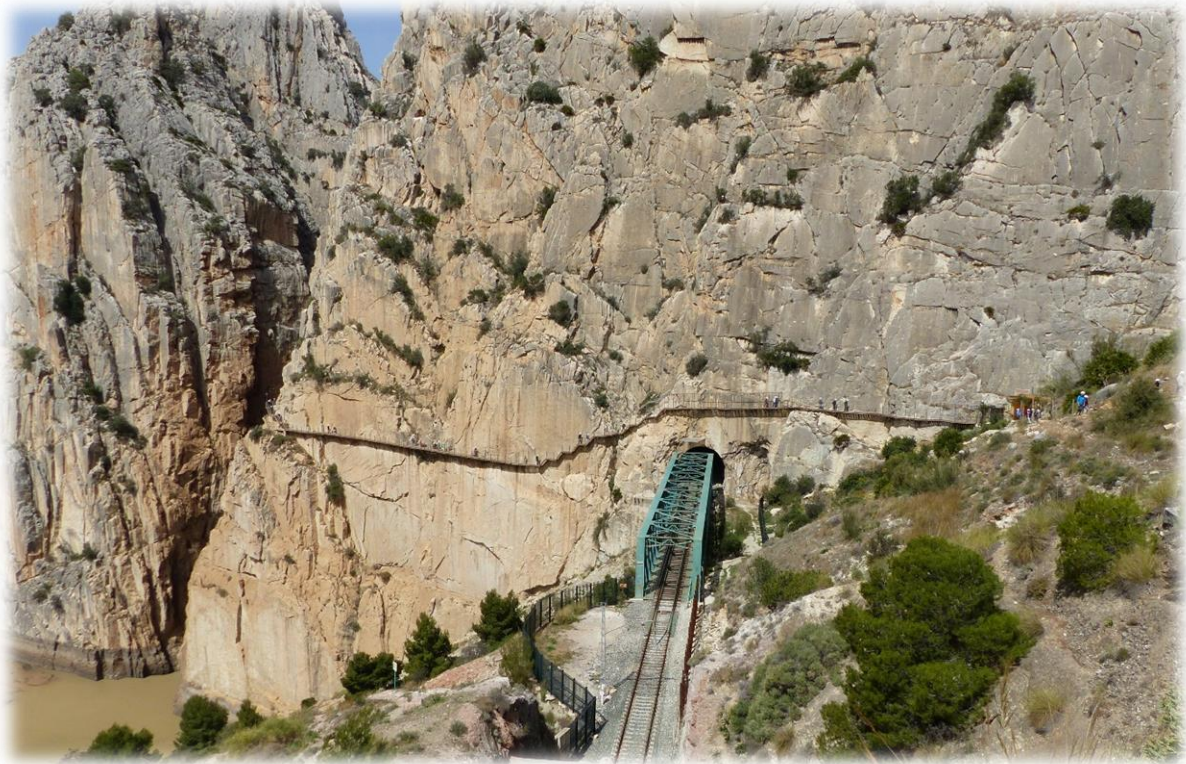
De Camino del Rey kreeg pas echt bekendheid toen de eerste filmpjes op Youtube verschenen zo'n 25 jaar geleden. Sedertdien weten avonturiers de weg naar het pad te vinden en vonden ook de eerste dodelijke ongevallen plaats. Sedert de Youtubefilmpjes kreeg de Camino del Rey al vlug het etiket opgeplakt als het gevaarlijkste pad ter wereld. Vier mensen overleden in twee ongelukken in 1999 en 2000.

Sedert het pad officieel werd gesloten (in 1992) werden de stalen kabels en de zekeringspunten niet langer meer onderhouden.

We zijn terug bij de Caminito del Rey. Op sommige plaatsen liggen er nog delen van het oude pad onder het nieuwe pad.

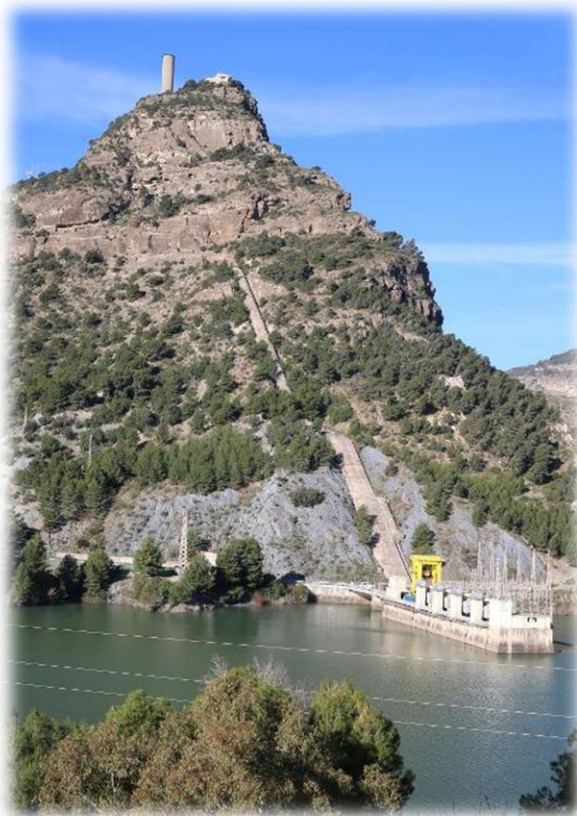
Tussen 1998 en 2010 zijn er zes mensen verongelukt op de Camino del Rey. In februari 2010 is er een 24-jarige Zwitserse bergbeklimmer overleden na een val. Dit was het laatste dodelijke slachtoffer.

In 2013 is er nog een Italiaan pardoes door het beton gezakt. Hij was gezekerd aan een stalen kabel maar door zijn val schoot het zekeringspunt los uit de rotswand. De arme man stortte 80 m lager in het water. Hij werd echter levend uit het water gehaald. Hij had talrijke breuken opgelopen door de val maar herstelde volledig en kan het dus nog navertellen.

De rivier Guadelhorce loopt door El Chorro. Boven op de berg heeft men een stuwdam gebouwd om elektriciteit te produceren. Als er weinig vraag is naar elektriciteit, zoals 's nachts, haalt men water uit de rivier en wordt het water overgeheveld naar de stuwdam. Men pompt het water niet naar boven maar men haalt het water naar boven via een grote spiraal. Eens deze spiraal in werking is ziet men het water in de rivier zienderogen zakken.

We hebben nog wat tijd over en doen in Antequera nog een stadswandeling. Enkele mensen brengen een bezoek aan het Alcazaba. Het Alcazaba is geheel ommuurd en neemt de gehele top van de berg in.

In de Torre Blanca (witte toren) werd voornamelijk gebruikt door de soldaten om het kasteel te beschermen.

De Arco de los Gigantes is een enorme triomfboog die in het jaar 1585 werd gebouwd en is ontworpen door architect Francisco de Azurriolawerd.

Ook de benedenstad had een verdedigingsmuur. Enkel de Puerta de Estepa staat er nog. Is gebouwd in 1749 en gaf toegang tot de weg naar Sevilla. Het was een van de toegangen tot het lagere gedeelte van Antequera dat ook geheel ommuurd was met muren van twee meter dikte. In 1931 werd ze afgebroken om het verkeer te vergemakkelijken maar in 1998 werd ze volledig heropgebouwd volgens het oorspronkelijke model met gesteente uit El Torcal. Het beeld bovenin is Virgen del Rosario (OLV van de rozenkrans). De grootste boog was voor de doorgang van voertuigen (paard en kar), de twee kleinere bogen voor de doorgang van voetgangers.

Muralla de la Plaza del Carmen is nog een gedeelte van de originele stadsmuur uit de 12de eeuw. De muur had een omtrek van 585 meter.

De Romeinse baden, gelegen aan de voet van de kerk 'Santa María la Mayor', zijn in de zomer van 1988 bij toeval ontdekt. De constructie van het complex dateert uit de 1e eeuw na.Chr. Binnen de stevig gebouwde historische muren bevinden zich grote baden die zijn afgewerkt met kwaliteitmarmmer. De vloeren zijn volledig bezet met polychrome mozaïek met een medaillon in het midden waar een zeegod op afgebeeld wordt.

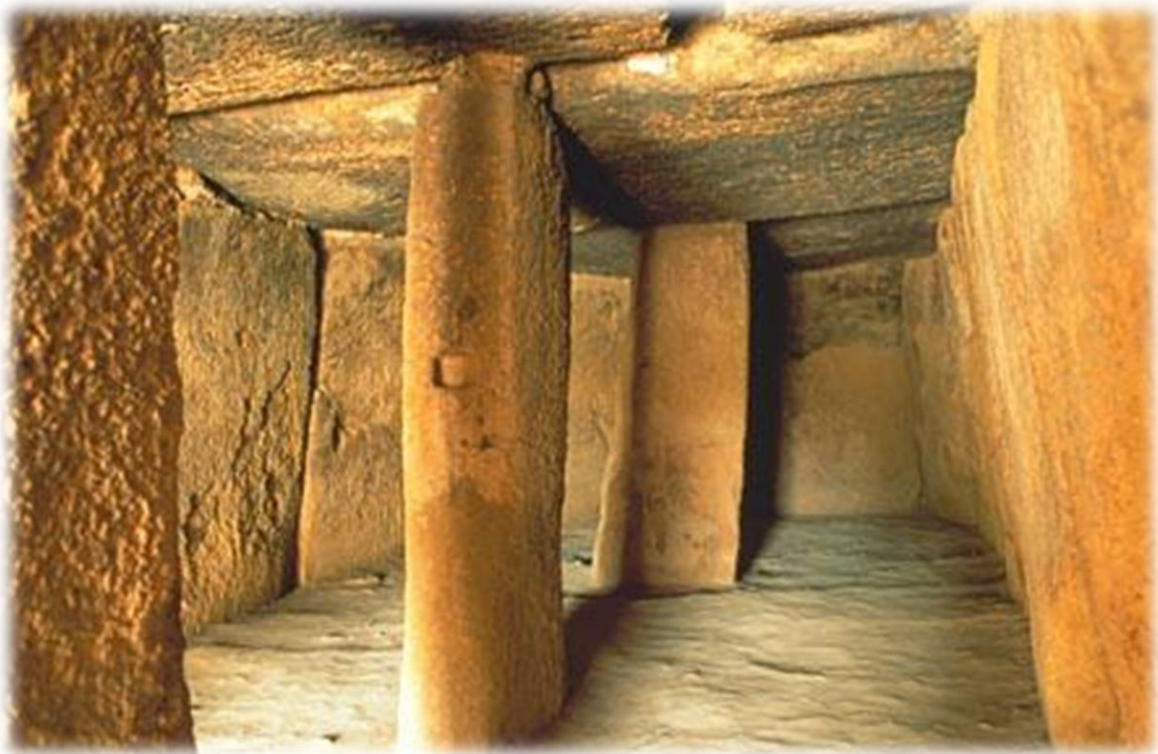

Real Colegiata de Santa María la Mayor is een van de mooiste kerken van Antequera. Ze werd gebouwd tussen 1514 en 1550. Antequera telde ooit 36 kerken, nu nog 27.

Het massief 'de liggende indiaan' is een kalkstenen berg van 880 m hoog die 500 m boven de vlakte uitsteekt en van alle kanten het landschap bepaalt. De Moorse prinses Tazgona was verliefd geworden op de gevangen christelijke ridder Tello. De prinses hielp de gevangen genomen ridder ontsnappen en beiden namen de vlucht. Achtervolgd door soldaten van haar vader vluchtten beiden de berg op en verborgen zich 2 dagen in een grot. Toen de soldaten hen op het spoor kwamen stortten de geliefden zich naar beneden om eeuwig verenigd te blijven. Sinds die tijd heet de berg La Peña de los Enamorados, of de rots van de geliefden. Het spijtige aan dit verhaal is dat de Moorse koning tegen zijn soldaten had gezegd dat de prinses mocht huwen met ridder Tello. Afhankelijk van de stand van de zon kan je duidelijk de lippen zien van het indianenhoofd, alsook het linker neusgat en het linker oog. Het zou een natuurlijke rotsformatie zijn al heb ikzelf zo mijn twijfels!

We brengen ook een bezoek aan de dolmen van Menga. Voor het eigenlijke bezoek aan de dolmen krijgen we eerst een documentaire te zien in het Nederlands, over de dolmen. Ondanks hun lange bestaan zijn ze grotendeels intact gebleven. Hierdoor kunnen wij ze nog

steeds bewonderen en ons vergapen aan reusachtige rotsblokken, waarmee onze verre voorouders, slechts geholpen door spierkracht, vee, houten planken en boomstammen, collectieve graven bouwden voor hun beter bedeeden. In de dolmen van Antequera zijn tot op heden geen menselijke resten aangetroffen, maar men gaat er vanuit dat deze ooit zijn geroofd of inmiddels volledig zijn vergaan.

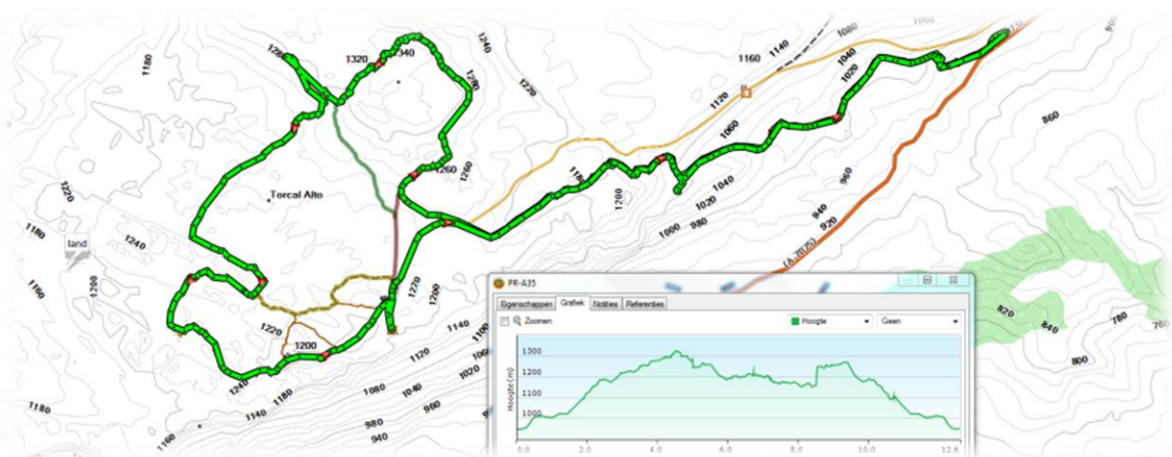
Er zijn drie dolmen maar wij bezoeken er maar twee, de derde ligt eigenlijk buiten Antequera. De dolmen van Menga is beroemd sinds de tweede helft van de 17e eeuw. Nadat deze dolmen weer uit het zicht was verdwenen ontdekten de gebroeders Viera, in 1903 vlakbij hun boerderij de eerste dolmen die naar hun werd vernoemd. Twee jaar later ontdekten ze de dolmen van Menga. Het duurde tot 1905 totdat de andere dolmens werden ontdekt. In 1941 begonnen de eerste restauratiewerkzaamheden. De dolmen van Menga is de oudste van de drie en stamt uit het begin van het Bronzen Tijdperk (rond 2.500 voor Christus). Een kleine heuvel herbergt een grote, monumentale en ovaal gevormde grafkamer. Vanaf de ingang ziet de dolmen eruit als een lange, overdekte galerij. De grafkamer wordt gevormd door zeven grote vierkante blokken steen die worden overdekt door een enorme rots van 180.000 kilo (42 vierkante meter groot!). Het is onvoorstelbaar dat mensen zonder technische hulpmiddelen in staat zijn geweest dit reusachtige stuk kalksteen in beweging te krijgen, laat staan om het dwars over de andere blokken te leggen. Ter ondersteuning van de dakstenen staan er drie grote pilaren in het vierkante deel achterin.

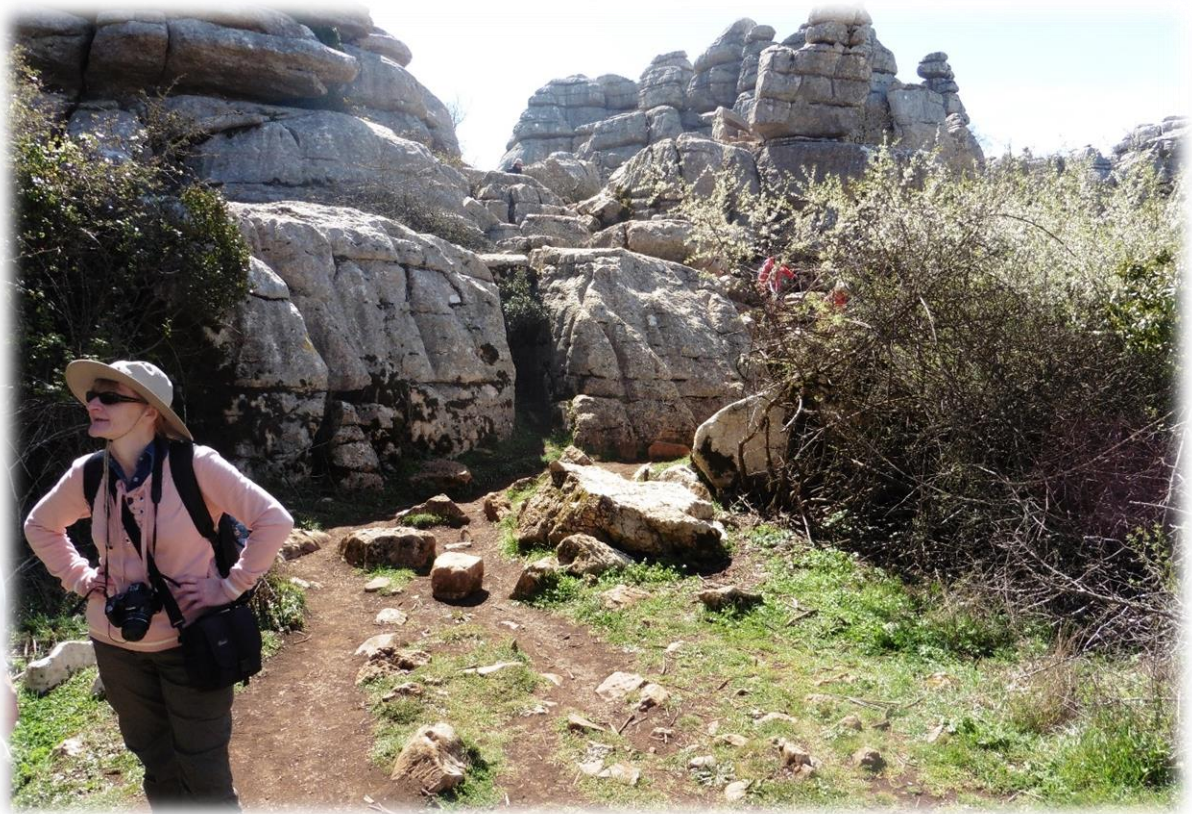
In het grafgedeelte bevindt zich ook een put van 19,50 meter diepte. Deze put is uitgehakt in een rots.

Woensdag 27 maart 2019

- Wandeling : Luswandeling El Torcal
- Gebied : Antequera
- Afstand : 17 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 6 uur

Een schuilhutje voor een herder. We hebben echter geen herder of kudde schapen gezien.

Enkele rotsformaties die men een naam heeft gegeven : de bovenste foto is de vliegende schotel. De foto onderaan is de robot die buigt of neerkijkt op de toeristen die onder hem lopen.

Foto boven is de zittende hond, foto onder zijn de gestapelde pizzaborden.

Foto bovenaan is de hoed, onderaan de kameel.

Hier nog drie rotsformaties. Herken je hierin niet een havik, een schildpad, en een zeepaardje?

Een schildpad met rugzak. El Torcal was ook de woonplaats van de prehistorische mens. Op verschillende plaatsen zijn overblijfselen gevonden van neolithische bewoners. Het hoogste punt in het park is 1.339 m.

Door zijn speciale bescherming heeft dit park een zeer rijke fauna en flora. Zo leven er onder meer 650 plantensoorten waaronder 30 soorten orchideeën.

Er is ook een grote populatie reptielen zoals hagedissen en verschillende slangensoorten, waaronder enkele giftige addersoorten. Ook talloze (roof)vogels kan men er bewonderen zoals valken, uilen, arenden en gieren. Maar ook de lynx (wilde kat) kan men er tegen komen

Er zijn 9 niet giftige slagensoorten en 6 giftige slangensoorten in Spanje. De meeste vindt men in de heuvels, bergen en bosgebieden. De gevaarlijkste periode van het jaar is in de lente en de zomer, in de herfst en in de winter gaan of zijn ze in hun winterslaap. De enige slang die ik al eens heb ontmoet in Spanje was de Aspisadder of de *Vipera Aspis*. Deze kan tot 75 cm groot worden. Het is een trage slang behalve wanneer hij gealarmeerd wordt, wat bij mij het geval was. Zijn beet is giftig. Het gif breekt het weefsel af en vernietigt de bloedcellen. Is men gebeten, zoek dan onmiddellijk een dokter.

Berekening: De Spaanse bevolking is met 40.000.000 en groeit elk jaar tot 80.000.000 in de zomermaanden door de toeristen. In gans Europa zijn er jaarlijks 50 doden door slangen, daarvan zijn er 3 tot 6 in Spanje. Van deze 3 tot 6 zijn er dan nog 1 tot 3 in Catalonië. Resultaat: De voorgaande feiten geven u een kans van 1 op 13.300.000 op een slangenbeet. Dood door een bijen- of wespensteek is waarschijnlijker.

We krijgen zicht op enkele gemzen die boven op de rotsen liggen te zonnen. Gemzen hebben een geitachtig uiterlijk. Beide geslachten dragen horens, maar die van het mannetje zijn groter dan die van het vrouwtje. De horens zijn maximaal 32 cm lang. Ze staan recht omhoog maar buigen aan het eind als een haak naar achteren. Mannetjes worden zwaarder dan vrouwtjes. Een mannetje heeft een lichaamsgewicht van 35 tot 50 kilogram, een vrouwtje tussen de 30 en 40 kilogram. Gemzen eten in de zomer allerlei plantaardig voedsel, als grassen en kruiden, knoppen, naalden, schors en twijgen. In de winter voeden ze zich met mossen en korstmossen. Het zijn dagdieren, die in de middag rusten. Vrouwtjes en hun jongen leven in kuddes, die uit wel honderd dieren kunnen bestaan. Mannetjes leven

voornamelijk solitair, behalve in de bronstijd. De gems kan zo'n tweeëntwintig jaar oud worden in gevangenschap en vijftien tot zeventien jaar in het wild. Belangrijke natuurlijke vijanden zijn de Lynx en de wolf. Het zijn behendige klimmers, die eenvoudig van rots naar rots springen. In de zomer en de herfst leven ze voornamelijk op alpenweiden rond en boven de boomgrens.

